

اگر من نجات یافته ام و تمام گناهانم بخشیده شده اند، چرا به گناه کردن ادامه دهم؟

پولس رسول به پرسشی بسیار شبیه به این در رومیان فصل ۶ آیه های ۱ تا ۲ پاسخ می دهد: “خوب، اکنون چه باید کرد؟ آیا باید به زندگی گذشته و گناه‌آلود خود ادامه دهیم تا خدا نیز لطف و بخشش بیشتری به ما نشان دهد؟ هرگز! مگر نمی‌دانید که وقتی به مسیح ایمان آوردیم و غسل تعمید گرفتیم، جزئی از وجود پاک او شدیم و با مرگ او، طبیعت گناه‌آلود ما نیز مرد؟” این طرز فکر که شخصی می تواند به عیسی مسیح برای نجات توکل کند و سپس درست مثل قبل زندگی کند، مطلقاً با کتاب مقدس جور در نمی آید. ایمانداران به مسیح، خلقت تازه ای هستند (دوم قرنتیان فصل ۵ آیه ۱۷). روح القدس ما را از تولید اعمال جسم (غلاطیان فصل ۵ آیه های ۱۹ تا ۲۱) به تولید میوه روح تغییر می دهد (غلاطیان فصل ۵ آیه های ۲۲ تا ۲۳). زندگی مسیحی، یک زندگی تغییر یافته است، چرا که شخص مسیحی تغییر کرده است.

وجه تمایز مسیحیت با هر دین دیگری این است که مسیحیت بر پایه چیزی است که خدا از طریق عیسی مسیح برای ما انجام داد، یعنی دستاورد الهی. هر دین دیگری بر پایه کارهایی است که باید انجام دهیم تا لطف و آمرزش خدا را بدست آوریم، یعنی دستاورد بشری. ادیان و مذاهب دیگر تعلیم می دهند که برای بدست آوردن محبت و بخشش خدا باید یک سری کارهایی را انجام دهیم و یک سری کارهایی را نباید انجام دهیم. مسیحیت و ایمان به مسیح تعلیم می دهد که به خاطر آنچه مسیح برای ما انجام داده، ما کارهایی را انجام می دهیم و از انجام دادن کارهایی دیگر پرهیز می کنیم.

چطور کسی که از مجازات گناه که ابدیت در جهنم است رها شده، می تواند به همان زندگی ای که او را در مسیر جهنم می بُرد، بر گردد؟ چگونه کسی که از آلودگی گناه پاک شده است، می تواند تمایل داشته باشد که به همان فاضلاب تباهی بازگردد؟ چگونه کسی که می داند عیسی مسیح برایش چه کرده است، می تواند طوری زندگی کند که گویی او و کار او مهم نبوده؟ چطور کسی که رنج کشیدن مسیح برای گناهان او را فهمیده، می تواند به گناه کردن ادامه دهد که گویی آن رنجها بیهوده بودند؟

رومیان فصل ۶ آیه های ۱۱ تا ۱۵ می گوید: “به همین ترتیب، شما هم طبیعت کهنه و گناهکار خود را برای گناه مرده بدانید، اما بوسیله عیسی مسیح خود را برای خدا زنده تصور کنید. خلاصه دیگر اجازه ندهید که گناه بر این بدن فانی شما حکمرانی کند و به هیچ وجه تسلیم خواهشهای گناه‌آلود نشوید. اجازه ندهید هیچ عضوی از بدن شما وسیله‌ای باشد برای گناه کردن، بلکه خود را کاملاً به خدا بسپارید و

سراسر وجود خود را به او تقدیم کنید؛ زیرا شما از مرگ به زندگی بازگشته‌اید و باید وسیله‌ای مفید در دست خداوند باشید تا هدفهای نیکوی او را تحقق بخشید. پس گناه دیگر ارباب شما نباشد، زیرا اکنون دیگر در قید شریعت نیستید تا گناه شما را اسیر خود سازد بلکه به فیض و لطف خدا از قید آن آزاد شده‌اید. اما اگر نجات ما از راه اجرای شریعت و احکام خدا بدست نمی‌آید، بلکه خدا آن را بخاطر فیض و لطف خود به ما عطا می‌کند، آیا این بدان معناست که می‌توانیم باز هم گناه کنیم؟ هرگز!

ادامه دادن به زندگی گناه آلود، برای کسی که حقیقتاً ایمان آورده است، یک گزینه نیست. از آنجاییکه ایمان آوردن ما منجر به یک خلقت کاملاً تازه خواهد شد، امیال ما نیز دیگر نباید در گناه زندگی کنند. بله، ما هنوز گناه می‌کنیم، اما به جای اینکه همانند قبل از گناه لذت ببریم، اکنون از آن متنفریم و در آرزوی این هستیم که از آن رها شویم. این ایده که با سوء استفاده از قربانی شدن مسیح برای گناهان ما، بتوانیم به زندگی گناه آلود ادامه دهیم قابل تصور نیست. اگر شخصی خودش را مسیحی می‌داند و هنوز تمایل دارد که زندگی گناه آلوده و قدیمی اش را داشته باشد، منطقی است که به نجات خود شک کند. “خود را امتحان کنید! آیا مسیحی واقعی هستید؟ آیا از امتحان ایمان، سربلند بیرون خواهید آمد؟ آیا حضور و قدرت مسیح را در وجودتان روزبروز بیشتر حس می‌کنید یا اینکه فقط در ظاهر مسیحی هستید؟” (دوم قرنتیان فصل ۱۳ آیه ۵).